

כתב עת מקוון לסיפורים קצרים

רסיסה

מה שאלר קליכרון...

גיליון 10

אוקטובר 2021, מרחשון ה'תשפ"ב

צביה גולן
אפי הלפרין
כרמית כהן
דני נייפלד
ורד סער
שגיא פלד
תמי קויפמן
יובל ששון

לזה לא ציפיתי

דבר העורכים

שלום לכם,

אז מה אתם מצפים לקרוא?
תודו שלא ציפיתם שזה יהיה נושא הגיליון הפעם, נכון?

בגיליון זה משתפים הסופרים את קוראינו במקרים ובמצבים שתוצאתם הייתה בלתי צפויה.
יש כאן מספר סיפורים מעניינים ומקוריים שהפתיעו גם אותנו ולא ממש ציפינו להם.

שלכם,
עדנה אפק ואירין דיין

"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו עד 8 סיפורים בלבד.

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.**

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי
כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר
את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום
או לאי־פרסום יצירתו בכתב העת.

לזה לא ציפיתי

גיליון 10 אוקטובר 2021, מרחשון ה'תשפ"ב

רובוט יום הולדת

שגיא פלד

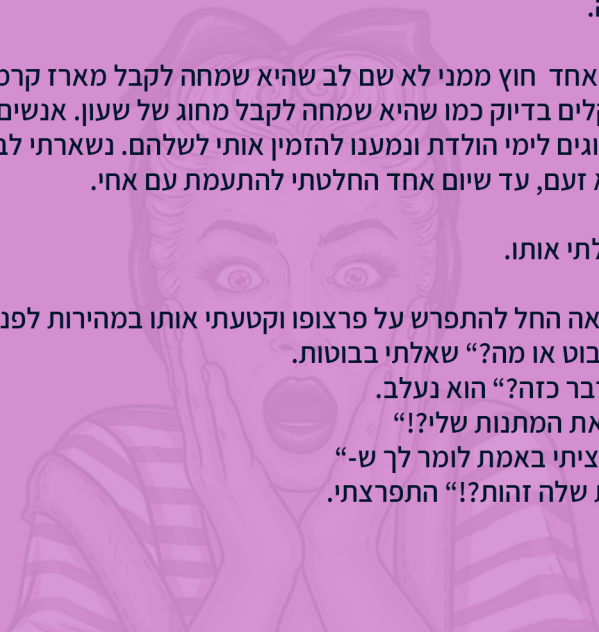
תמיד חשבתי שאישתו של אחי היא רובוט, ואם לא כולה רובוט אז לפחות הלב שלה מתוכנת.

המחווה והתגובות שלה נראו לי כמו חיבורי מעגלים חשמליים יותר מאשר מפגש של רגשות, ובאופן כללי משהו בה היה נראה לי לא אנושי. הדוגמא הבולטת ביותר הייתה בימי ההולדת שלה. כל שנה היא הייתה פותחת את המתנות ומבט של פליאה היה נפרש על פניה. "איזו הפתעה! לא ציפיתי!" הייתה התגובה הקבועה על כל מתנה. תגובה שהייתה מלווה בפליאה מלאכותית, ואני יודע שהפליאה הייתה מלאכותית כי המתנות שלי היו המתנות הכי שגרתיות שאדם יכול להעניק. ככל שהמתנה שלי הייתה יותר שגרתית, ככה הפליאה על הפנים שלה התפרשה יותר. רצייתי שהיא תצטמצם. באחת השנים קניתי לה סט מזלגות, בלי סכינים, והיא אמרה: "איזו הפתעה! לא ציפיתי!". מאותה שנה ניסיתי לשבור אותה. בשנה שאחריה קניתי לה רק מזלג אחד וקיבלתי את אותה תגובה. שנה אחר כך קניתי לה מברשת שיניים. הפליאה כמעט יצאה לה דרך העיניים מחוסר מקום בפרצוף להכיל אותה. במשך השנים יצאתי מגדרי כדי לנער את האישה הזאת ולקבל תגובה אחת אמיתית, אבל כל התגובות שקיבלתי היו- כמו רובוט- מעשה ידי אדם. ללא כנות, ללא יצריות. קניתי לה ספל שבור. קניתי לה עיתון מלפני שבועיים. קניתי לה מחוג, בלי השעון- רק מחוג. כלום. המבט המתפלל נותר בעינו - בעינה.

לא הבנתי איך אף אחד חוץ ממני לא שם לב שהיא שמחה לקבל מארז קרמים לטיפוח עור הפנים בשווי של מאות שקלים בדיוק כמו שהיא שמחה לקבל מחוג של שעון. אנשים, כמובן, שמו לב שאני מחלק מזלגות ומחוגים לימי הולדת ונמנעו להזמין אותי לשלהם. נשארתי לבד. הרגשתי מחורם... מתוך הבדידות יצא זעם, עד שיום אחד החלטתי להתעמת עם אחי.

"היא רובוט?" שאלתי אותו.

מבט מוכר של פליאה החל להתפרש על פרצופו וקטעתי אותו במהירות לפני שהוא יכסה את כל הפנים- "היא רובוט או מה?" שאלתי בבוטות. "למה אתה אומר דבר כזה?" הוא נעלב. "למה היא אוהבת את המתנות שלי?" "בעניין המתנות, רצייתי באמת לומר לך ש-" "-למה כל התגובות שלה זהות?!" התפרצתי.

לזה לא ציפיתי

גיליון 10 אוקטובר 2021, מרחשון ה'תשפ"ב

"היא עיוורת." הוא פלט ונעץ בי מבט עמוק.

"היא... מה?" שאלתי מבולבל.

"אישתי עיוורת, לא רובוט".

"לא שמת לי..."

"איך לא שמת לב? מה אתה עיוור? היא עיוורת, היא לא רואה את המתנות שלך, אז היא מנסה לא לפגוע. כשאני אומר לה מה קנית לה אחרי שכולם הולכים, יש לה מבט מסוג אחר על הפנים"

"איזה סוג?"

"סוג של פליאה... אבל אחר." אמר אחי בטון ביקורתי.

"אז... היא לא רובוט?"

"אתה חייב לה עשרים שנה של מתנות." הוא אמר נחרצות.

מיומנה של מנהלת ביה"ס

ורד סער

אני זוכרת כשהיא התחילה ללמד אצלינו. מורה צעירה, גוף נערי ומראה נוגה, שרק סיימה את לימודי ההיסטוריה בהתמחות במיתולוגיה. שיבצנו אותה להוראה בכיתות הגבוהות ושמחנו לגלות שגם התלמידים הכי מאתגרים ישבו בשיעוריה בדממה. שמחתי כי כמורה צעירה היא מצליחה לרתק אותם לשיעורי ההיסטוריה והנחתי כי היא מתבלת את השיעורים בסיפורי המיתולוגיות מתרבויות עבר. אבל אחרי כחודש קיבלתי שיחת טלפון מאמא כועסת שהודיעה ל חד-משמעית כי הבת שלה לא מוכנה להשתתף בשיעורי ההיסטוריה "כי למורה יש עיניים בגב...". צחקתי ואמרתי שזה ביטוי שחוק שמורות אומרות כדי שהתלמידים לא יפריעו כשהן כותבות משהו על הלוח. במענה האמא צרחה עליי שאני לא מאמינה לבת שלה וטרקה לי את הטלפון בפנים. החלטתי בכל זאת לבקש מהמורה לגשת אליי שאעדכן אותה בשיחה. המורה החדשה הקשיבה לדברי וענתה שאין לה מה להגיב, אלא אם יש לי טענות על המקצועיות שלה. עיניה הירוקות ברקו מבעד לאיפור הגותי הכהה ועורה הלבן דמה לשיש. מאחר והאמא לא אמרה דבר על מקצועיות המורה, הסכמתי עמה וסיימנו את השיחה. הילדה בחרה לעבור ללמוד היסטוריה אצל מורה אחרת ואני שכחתי את מה שהיה.

כעבור מספר חודשים ערכנו יום גיבוש לצוות בית הספר. באחת הפעילויות חילקו אותנו לזוגות כאשר כל זוג הורכב מאיש צוות ותיק ואיש צוות חדש. התבקשנו לבצע "תרגיל אמון" בו כל אחד מבני הזוג בתורו צריך לתת אמון בבן הזוג וליפול אחורה והשני תופס אותו. מפני שהיה מספר אי-זוגי של אנשי צוות נידבו אותי להיות בת הזוג לתרגיל למורה החדשה. המורה החדשה אספה את השיער לקוקו. ואני התכוננתי לתפוס אותה: עמדתי, בפישוק, רגל אחת מעט קדימה וברכיי מעט מכופפות ופשטתי את ידי קדימה, מוכנה לתפוס אותה. המנחה קראה "בצעו" ואז, בעודה נופלת לכיווני, עין אדומה נפערה בעורף שלה והביטה לתוך תוכי בזעם ברור תוך שהנימים הדקים בה הולכים ומתרחבים עד שנדמה לי הצרחה שלי עלתה על קול החבטה שנשמעה כשהמורה והעין התרסקו על רצפת אולם הספורט.

לזה לא ציפיתי

גיליון 10 אוקטובר 2021, מרחשון ה'תשפ"ב

רסק תפוחים בקופסא וורודה

תמי קויפמן

בבית בלב, מבטיחים "10 ארוחות שף בכל חודש לכל הדיירים לכל החיים". פרידה שוורץ לא קוראת את המודעה. העיניים שלה לא משהו, גם לא הזיכרון, גם לא השיניים. רוז, שחיון של בנה בטרסות האורז של הפיליפינים מעסיקים אותה יותר מהכל, מסיעה את פרידה בקצב תנועת כסא הגלגלים האפור במעלה השדרה.

רוז קוראת את המודעה, יוגב, הנכד של פרידה לימד אותה לקרוא והיא, חכמה שכמותה, למדה מהר.

וכשרוז מגיעה לשלט (3.5 מטר אורך, 2 מטר רוחב) שמבטיח שדרוג רציני לחייה של פרידה היא נעצרת ומסתכלת על רסק התפוחים שהכינה בידיים מיומנות, מעורבב עם מיץ תפוזים וקינמון, מונח בנחת בקופסת פלסטיק עם מכסה וורוד, ממתין לתורו להגיע לשפתיה ולפיה של פרידה.

ובעודה מתבוננת, לראשונה מאז התחילה את עבודתה, היא מבינה שאותן "ארוחות שף כל חודש לכל החיים" מסכנות את עבודתה הנינוחה בביתה של פרידה שוורץ.

ארוחת שף, 10 פעמים כל חודש. הראש של רוז עובד. יצחק, הבן הבכור של פרידה עובר יומיום ליד השלט. ומה אם הפיתוי יתפוס את ליבו? פרידה תעבור לבית בלב, היא תאבד את עבודתה ומה יהיה עם הילד??

בינתיים, לאורך שדרת הפיקוסים בלב שכונת הדר הן מגיעות לספסל הקבוע ורוז מוציאה את קופסת הפלאים הוורודה.

הריח העולה מן הקופסא מעלה חיוך רחב בפניה של פרידה והיא מושיטה כף יד שקופה ומלטפת את כף ידה של רוז. רוח חרישית מניעה את צמרות העצים ושני דורות נעים אל פיזורי הלחם שרוז מפזרת, עוטפים בריקוד מושלם את גופה של פרידה שמרקדת בעיניה איתם.

בזווית העין, ממשיכה רוז להתבונן בשלט. עדין מוטרדת. ומה אם? היא רוכנת ומלטפת את פניה של פרידה. "טעים?"

"טעים מאד, אין כמוך" רוז מתחילה להירגע מהמחשבות. יהיה בסדר, יהיה בסדר, לוחשת לעצמה.

כעבור שעה קלה הן חוזרות לביתה החם של פרידה שהפך לה לבית. במקצועיות לא מבוטלת היא עוזרת לפרידה להתארגן למנוחת הצהרים ופונה לחדרה. גם היא תתפוס תנומה, חושבת בליבה.

הכניסה של יצחק הייתה מהירה. הרי יש לו מפתח לדירה. היא מופתעת. יצחק? באמצע היום? יצחק נכנס והיא לא מצליחה לפענח מה אומרות עיניו.
"רוז, בואי שבי, אני רוצה לדבר איתך".
ידעתי, 10 ארוחות שף, כל יום, לכל החיים. בית בלב. הולם ליבה.
יצחק מחייך.

"אני רוצה להגיד לך כמה אנחנו המשפחה, ואמא מרוצים ממך, ממה שאת עושה בשביל אמא. אני רוצה להיות בטוח שאת נשארת איתנו ואיתה עד כמה שנצטרך. תבטיחי לי."
רוז המומה. ידה מונחת על חזה שעולה ויורד ועולה ואנחת רווחה נמלטת מפיה.
"ברור יצחק, ברור, אני כאן, כמה שתצטרכו, ואמא שלך...נהדרת, נהדרת"

איברהים אפי הלפרין

בוקר אחד התקשרה אלי האחות סְטֵלָה ממחלקת־הגברים, וביקשה לברר היכן בדיוק אנחנו נמצאים. "הופיעו כאן שני אנשים המעוניינים להגיד לכם שלום," היא הסבירה לי בנימה מסתורית, ואני הנחיתי אותה לאן להפנות אותם, "בימי שישי, את יודעת, אנחנו תמיד במרפאת האן-סי-די".

השעון הראה עשר ואולם ההמתנה שלנו כבר היה מלא בחולים. עם הגעתי בפעם הראשונה לאוגנדה, כשנתיים קודם לכן, התברר לי שהמחלות הזיהומיות - תחום מומחיתי ואהבתי הגדולה - הן אמנם נפוצות מאד בארץ טרופית רחבת־ידיים זו, אך גם שהרופאים, הקלינאים והאחים המקומיים יודעים היטב כיצד לאבחן איידס, שחפת וחצבת ואיך לטפל בהן, ושיש ברשותם גם את רוב האמצעים הדרושים לכך. לעומת זאת, אוגנדים רבים שסובלים ממחלות כרוניות כמו סכרת או לחץ־דם גבוה מתקשים מאד למצוא פתרונות הולמים לבעיותיהם הרפואיות, הן עקב חוסר מודעות לקיומן והן בגלל מחסור בבדיקות ובתרופות, ולא אחת נפטרים בגיל צעיר כתוצאה מסיבוכיהן. לכן יזמתי, יחד עם רעות ושי- שני שותפיי הבכירים בפרויקט 'רפואה ישראלית על קו־המשווה' באותם ימים, את הקמתה של 'המרפאה למחלות לא־מדבקות' בבית־החולים הציבורי בצ'ובוגה שבו התנדבנו; ולא הסתפקנו בכך אלא אף פתחנו מרפאות נוספות בשמונה מרכזים כפריים ברחבי המחוז כדי לחסוך לחולים שלנו, שרובם עניים מאד, גם זמן יקר וגם את דמי הנסיעה ל"עיר הגדולה".

כדקותיים לאחר אותה שיחת טלפון נכנסו איברהים ואמו, נרגשים ולבושים בבגדים חגיגיים, לחדר הבדיקות שלנו ושלושתנו- האחות לימור, המתמחה כרמל ואני, שמחנו מאד לראותם. הילד בן העשר היה חולה שדרש את תשומת לבנו האינטנסיבית מרגע אישפוזו בגין חום גבוה, חוסר הכרה והתכווצויות כלליות ועד למועד שחרורו. האבחון של מחלתו היה אמנם פשוט ומהיר- מְלִרְיָה מוחית קשה ומסכנת־חיים, אך הטיפול בו היה מורכב וממושך, בעיקר בגלל העדר יחידה לטיפול נמרץ בביה"ח, ונטלו בו חלק חשוב גם הצוותים המקומיים, כמובן. דיאָזפם, פְּנִיטוֹאִין ואֶרְטֶסוֹנָאט; נוזלים. דרך הווריד ומעקב הדוק אחר תפוקת השתן; ניטור סימנים חיוניים וביצוע בדיקות נוירולוגיות חוזרות. ובמהלך כל הימים הקריטיים הללו לא מָשָׁה אמו ממיטתו כך שמטבע הדברים נקשרנו מאד גם אליה. הפגישה אתה ועם בנה הבָּרִיא והשלם, כשבועיים אחרי, היתה אפוא מאורע חגיגי ומרגש גם עבורנו.

"באנו במיוחד כדי לתת לכם מתנה קטנה כאות הוקרה על הטיפול המסור," הסבירה האם המאושרת בלוגֶנְדָה מעורבת באנגלית. ואיברהים? הוא שלף דבר־מה מתוך השק המפרפר שבידו והגיש לנו אותו בחיוך מבויש.

לזה לא ציפיתי

גיליון 10 אוקטובר 2021, מרחשון ה'תשפ"ב

לא היה זה נדיר שחולים אסירי־תודה הביאו למתנדבים הישראלים תשורות צנועות ממשקיהם החקלאיים- צנצנת דבש, אננס עסיסי או חצי־תריסר ביצים טריות. אבל מה בדיוק אנחנו אמורים לעשות - באמצע מרפאה עמוסת פאצינטים בביה"ח המחוזי בצ'יבוגה שבאוגנדה - עם תרנגול מגודל וכפות־רגליים הנועץ בנו מבט מבוהל ומתחנן בקול על חייו?

קקית יובל ששון

בכיס המכנסיים הייתה רק קקית, אחת השקיות האלה שהעירייה מפזרת במקומות שונים בעיר על מנת שבעלי כלבים יאספו את מה שהכלבים משאירים אחריהם. ערב החג, ברמזור, הלולין בצומת התאמץ מאוד להנעים את זמן ההמתנה של כל היושבים ברכבים והממתנים לאור הירוק. הוא טיפס על סולם גבוה, שלא נראה יציב במיוחד, וערך עליו מופע להטוטנות עם לפידים בוערים. הוא העיף באוויר ארבעה לפידים בוערים ובסוף המופע תקע כל אחד מהם במעמד מיוחד על הסולם כך שנוצרה ממש טבעת אש, ואז כמו אריה מאולף, קפץ מבעד לטבעת האש תוך כדי גלגול קדימה, נחת על הכביש והשתחוה לקול צופרי המכוניות ששימשו לו כמחיאאות כפיים.

זה היה אחד ממופעי הרחוב המרשימים ביותר שיצא לי לראות. מופע הרמזור שלוקח תשעים שניות, חולק לעשר שניות של הצבת הסולם והדלקת הלפידים, חמישים שניות מופע, עשר שניות לפינוי הצידוד מהצומת ועשרים שניות אחרונות למעבר בין המכוניות בניסיון לקבל שכר על ההופעה. האמן הקפיד לא שלא להיות על הכביש כשהאור מתחלף לירוק, זה היה מתחשב במיוחד. בניגוד אליו, אני, שהייתי המכונית השישית מהצומת, הרשיתי לעצמי שלא לעבור את הצומת כל כך מהר, לחסום את הרכבים שמאחורי, וכך זכיתי לראות את המופע בשנית. גם הפעם הוא בוצע ללא דופי.

התחלתי לחפש ברכב שטרות או מטבעות לתת לו כשהתקרב אלי, אך לשווא. המעבר בשנים האחרונות לתשלום באפליקציות ובאמצעים דיגיטאליים אחרים משאיר אותי כבר תקופה ארוכה ללא מזומן. בקדחתנות פתחתי וסגרתי את כל מקומות האכסון האפשריים ברכב, העברתי את היד מתחת למושבים, נברתי בכיסים... רק קקית, חומה, מקווצ'צ'ת, שנשארה מטיול הבוקר עם הכלב – שלא הטריח את עצמו בכלל לעשות קקי והכניס אותי כרגיל למתח סביב שאלת תפקוד מערכת העיכול שלו – רק היא הייתה בכיס המכנסיים. הוצאתי אותה במבוכה ואמרתי בקול מתנצל ללולין שהגיע אלי שאני מצטער ושאין מה לתת לו. הוא חייך אלי, לקח את השקית מידי ואמר "תודה, הכלב שלי בדיוק חרבן ואין לי שקית..."

נשמתי לרווחה, יכולתי לראות את הכלב שלו קשור לעמוד באמצע האי-תנועה. "שמח שיכולתי לעזור" אמרתי והתכוונתי לנסוע, אבל אז הוא שלף קורא כרטיסי אשראי אלקטרוני ושאל: "ומה עם משהו גם בשבילי?". נתתי לו את הכרטיס. הייתה לי ברירה?

אובססיה

דני ניפלד

טור נמלים שחורות קטנות חתר בעקשנות תחת דלת המטבח טיפס בתשעים מעלות נגד כח המשיכה וסימן דרכו מדלת המקרר לעבר השיש

מדלג לרגע מעל הסכין שהייתה מונחת על השיש נשענת על ידיה הפלסטיק האדומה והגוף הכסוף המשוּנן המכוסה בפרורי טוסט ובשמנוניות של חמאה

היא שונאת נמלים

היא שונאת פרורים

היא שונאת איך שהוא משאיר את הסכין תמיד על השיש

אלף פעם ביקשתי – כיור כיור כיור

פרורים פרורים נצברו חיי נישואיהם וההתנהגות שלו כמו נולדה על מנת לעצבן אותה

מידי בוקר היא נוכחות בסכין על השיש ומשתגעת מתפרצת לעברו

למה למה אתה עושה את זה

כמה אפשר להסביר הנמלים האלו משגעות אותי

אני שונאת את הנמלים ואת הפרורים ובעיקר אני יודעת שהוא זולל בלילה – ביום בדיאטה תמידית ובלילה מתפרע....

איך מבינים בכלל גברים?

פעם ציטט לי משפט אל מותי – " אשה מתחתנת עם אביר חלומותיה ומאותו רגע מנסה לשנות אותו"

אני באמת לא מנסה ממש לשנות רק תוציא לנו את הנמלים מהחיים

דויד היא צורחת בא הנה בבקשה ושים מיד את הסכין בכיור - והוא עוד מעיז להתחכם

דויד עכשיו אבל עכשיו

הנמלים ממשיכות לנוע –הדרמה המשפחתית לא ממש מעניינת אותם החורף מתקרב ויש לאגור מזון

היא מתחילה לבכות – למה למה אתה עושה לי את זה

זה שלך הוא תמיד אומר זה בעייה שלך לא שלי

פעם עוד הייתה משליכה את הסכין על הריצפה פעם הניחה את הסכין על קלידי המחשב שלו

הניחה את הטלפון שלו בתוך קן הנמלים והכל ללא הועיל

יום הולדת שמונים הגיע, גם השיניים התותבות כבר לא יכולות לטוסט

אין יותר פרורים

אין סכין

רק כפיות על השיש

כפיות לפה שיכול להתמודד עם אוכל תינוקות ולבן קר

היא עדיין איתו היא עדיין שונאת נמלים

אל הסוכר על הכפית מגיעות עכשיו הדבורים

לזה לא ציפיתי

דע מה למעלה ממך

כרמית כהן

היום, דווקא היום, החליטו מלמעלה לעכב את האוטובוסים.

כבר שבע ושלושים... אם קו 32 יועיל בטובו להגיע עכשיו, אז המצב עוד טוב. אבל לא, למה שיבוא? מה אכפת לו שאני ממהרת?
שבע שלוש ושלוש... שבע שלוש וארבע... אוף איזה עצבים! למה דווקא כשאני ממהרת זה צריך לקרות?! ואיפה בת השרות השנייה? אם היא כבר בבית הספר, אז ממש "אושר" גדול. אני גם ממהרת, וגם מישהי אחרת מוצגת באור טוב יותר ממני. פשוט עונג גדול.
שבע ארבעים... שבע ארבעים ושש... להגיע מוקדם- כבר לא אצליח היום. ובנוסף לכל, השמש מכבידה עלי. כמה עוד אסבול מהיום הזה שבקושי התחיל? יש לך עוד כמה "מתנות" בשבילי? הפניתי עיני לשמיים מבעד למשקפי השמש. אפשר לבקש להגיע בזמן הקבוע לפחות? או לבקש להגיע מתישהו לעבודה? לפני שיעיפו אותי מהשרות?

עוד אוטובוס עובר, לא שלי... שבע חמישים... שבע חמישים וחמש... שבע חמישים ושבע... אימצתי את העיניים. הנה קו 32... תודה באמת, לא ידעתי אם לשמוח בכלל, הרי הדבר היחיד שמחכה לי, הוא פרצוף כועס של המנהל.

עליתי לאוטובוס ובקושי מצאתי מקום לדרוך בו בין כל האנשים שנדחפו שם. אוף איזו צפיפות! איזה חנק!
הנה, התחנה הבאה היא שלי. ראיתי את בית הספר באופק. האוטובוס שט לו ליד התחנה שלי ואז ומיהר לפנות שמאלה. אימא'לה! נהג! מה... למה... למה אלוקים...? הבוקר הזה לחוץ גם ככה... אוי... למה? למה זה מגיע לי? מה כבר ביקשתי? אני... באיחור... מה ביקשתי...

ירדתי מהאוטובוס. איזה מקום שכוח. ואני בסך הכל חדשה פה. איפה בית הספר? ירדתי במורד הרחוב, השקט, הריק.
"סליחה?" קול זר פנה אלי. כבר הכנתי תשובה מלאת עצבים- אין לי כח ואני לא מכירה את האיזור. הסתובבתי ימינה. אישה על כיסא גלגלים ישבה שם, מביטה בי. "אני מנסה לעלות לרכב שלי, אבל הרמפה לא צמודה לקרקע, תוכלי להחזיק לי אותה עם הרגל עד שאעלה?"
הורדתי אליה מבט והרגשתי איך כל העצבים הרוטנים שלי מתפוגגים ברגע.

לזה לא ציפיתי

גיליון 10 אוקטובר 2021, מרחשון ה'תשפ"ב

בתנועה פשוטה עם הרגל הצמדתי את הרמפה למדרכה והאישה גלגלה את עצמה פנימה עם הכיסא. "תודה לך" צעקה לי מבפנים "אני לא יודעת מה הייתי עושה אם לא היית עוברת פה, הייתי עלולה להיתקע פה שעה."
לא יכולתי להוציא מילה. הבטתי סביב. שממה.

את הדרך לבית הספר אפילו לא הרגשתי. הלכתי אותה באיטיות מלאה במחשבות. כשהגעתי, עליתי למשרד המזכירות. בת השרות השנייה כבר הייתה שם וחייכה אלי "מה נשמע?" המנהל נכנס שנייה אחרי. הם אפילו לא הרגישו בחסרוני.
את העיניים שלי השפלתי לריצפה, ואת הלב שלי הרמתי למעלה.
אתה באמת יודע מה אתה עושה בעולמך אה?

לזה לא ציפיתי

צביה גולן

אימא תמיד אמרה שכביסה מלוכלכת מכבסים בבית.

היא גם אמרה שהבית צריך להיות נקי. בעצם היא אמרה מבריק. היא אמרה שזה התפקיד שלנו, הנשים, ושלא יבלבלו לי את המוח עם שטויות פמיניסטיות.

האמת היא שלא הייתה לי בעיה עם עבודות הבית, ובאמת תמיד ניקיתי והברקתי כל פינה, כדי שכולם יראו שאצלי באמת אפשר ממש לאכול מהרצפה. אז הקפדתי לנקות כל יום, גם את הפנלים, וכשהייתי מסיימת הייתי מגהצת, מבשלת ורוחצת כלים. הכל מתוך אהבה, ובלי להתלונן שאף אחד לא עוזר לי בכלום.

ובכל זאת,

הייתה לי בעיה אחת, די גדולה.

פחדתי לתלות כביסה על החבל.

לא פעם ביקשתי מבעלי לקנות מייבש כביסה. הייתי מראה לו את הפרסומת הנפלאה "יבוטל עונש התלייה", אבל זה לא עזר. אף פעם לא היה לנו מספיק כסף לקנות מייבש, וגם מקום לשים אותו לא היה. אז המשכתי לתלות כביסה, ולפחד פחד חסר הגיון, אבל בלתי נשלט.

קודם כל הייתה לי בעיה עם צבעי האטבים. לא יכולתי לתלות שני מקלות סמוכים באותו צבע. היה חייב להיות סדר: מקל לבן, מקל כחול, מקל אדום, וחוזר חלילה. אבל עם זה עוד הסתדרתי.

מה שלא הצלחתי זה להתגבר על הפחד, לתלות את התחתונים שלו בקצה החבל, מקדימה, כי חשבתי שאם התחתונים שלו יהיו ככה לבד, הם יוכלו להסתכל חופשי אל התחתונים של השכנה ממול. לכן הקפדתי שעל יד התחתונים שלו, משני הצדדים, אני אתלה תחתונים שלי, מאלה היפים עם התחרה, שיהוו שומרים אילמים.

בזמן התלייה הייתי בחרדה כל הזמן, כי הכביסה הייתה בתוך המכונה, או בקערה, ולא יכולתי לראות איזה פריט אני מוציאה. אם למשל הייתי מוציאה את התחתונים שלו ראשונים, הייתי נבהלת כל כך, עד שמרוב פחד, ולמזלי הרב, הם היו נופלים על הרצפה, וכך יכולתי להוציא מהמכונה פריט אחר.

ואז, יום אחד, קרה האסון:

בזמן שהוצאתי בטעות את התחתונים שלו ראשונים, הם צנחו לי מיד ישר על הגגון של השכנה.

מה אני אעשה עכשיו?

הרי אי אפשר לרדת לשכנה ולבקש אותם, כי היא תאלץ לגעת בהם!

בפחד עמוק נזכרתי איך עבר אצלנו רוכל מדלת לדלת, ורצה למכור לי מקל כזה שיכול לתפוס ולהרים כביסה שנפלה. אבל אני עם העקרונוט הטיפשיים שלי, לא לקנוט בשיווק אגרסיבי, לא קניתי!

ניסיתי לתפוס את התחתונים עם מקל של מטאטא, וכשהיה נראה שכמעט הצלחתי, הם נפלו שוב, הפעם לתוך המרפסת של השכנה. ועכשיו הכל אבוד, והלא צפוי קרה, כי התחתונים שלו יהיו עדות מרשיעה לכך שעשיתי מה שאימא אמרה שאסור: כיבסתי כביסה מלוכלכת בחוץ.

חפשו אותנו גם בפייסבוק:

/rsisim.magazine

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.**

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין